

keek opeens zoo vreemd vóór zich dat hij bijna gevraagd had of er wat aan schortte.

— Geld maakt niet altijd gelukkig, brak zij de stilte af met een gesmoorden zucht.

— Allez!... 't is toch niet onplezierig als je op z'n tijd je couponnetjes kunt knippen, zei hij gul.

— Als je dan maar zorgt dat geen ander ze voor je knippen komt, antwoordde zij met zulk een bitterheid, dat hij onwillekeurig opzag. — Wat deed ze vreemd!... Die oude-jongejuffrouwen kregen toch allemaal iets eigenaardigs.... — Dan moet je ze maar goed achter slot houden, hernam hij, en zijn blik scheen er aan toe te voegen: dat is je zóó wel toe-vertrouwd!

Achter slot houden!... Toen Constant in 't land gekomen was, hoe goed was toen haar hart geweest, hoe had ze 't toen betreurd dat de omstandigheden haar niet toelieten hem op eenigerlei kiesche wijze van dienst te zijn en hem te helpen; hoe gaarne had ze toen al wat ze bezat te zijner beschikking gesteld!... Ze had nu juist eens vertrouwelijk met hem willen spreken; ze had hoop dat het haar wat verruimen zou: — wien had ze ooit voor wien ze haar hart kon uitstorten? — 't Zou aan de zaak wel niets veranderen, maar toch... En in het diepst van hare ziel had eene stem gefluisterd: ik wil liever niet dat Constant me voor rijk aanziet terwijl dit niet zoo is.

Uit den schamperen toon van Constants woorden was het nu gebleken dat 't er niets op aankwam of hij haar voor arm hield of rijk.

Hij zag haar aan. — Met woorden had hij het niet duidelijker kunnen zeggen: hij hield haar voor een rijke juffrouw, die er slechts op bedacht was hare schatten te beschermen en te bewaren: eer hij nog het bewijs gegeven had dat hij van plan was er een aanslag op te wagen, had zij hem al afgeschrikt.

Het bloed steeg haar naar 't hoofd bij deze ondraaglijke gedachte, en het was haar onmogelijk één woord te vinden om Constant beter in te lichten... Och, wat deed 't er ook toe?... 't Was immers beter zoo!... Als ze rijk ware geweest, had ze, met hare nog nooit veranderde genegenheid, voor hem en zijne kinderen een steun kunnen zijn; thans, nu ze arm was, kon ze tòch niets voor hem wezen — wat werd er langzamerhand anders van haar dan een oud familiestuk, dat hij misschien vergeten, misschien uit oude relatie nog nu en dan eens bezoeken zou?...

Hij was de eerste die de stilte afbrak. Nadat ze nog een wijle over onverschillige onderwerpen hadden gesproken, stond hij op om heen te gaan. — De hartelijke toon, waarmee hij binnengekomen was, was verdwenen. Het was voor beiden een verruiming toen hij afscheid nam. — Na zijn herstel had hij zich gehaast om de vrienden zijner jeugd te bezoeken, en zijn zuster had hem geplaagd dat Bettemie wel een goede moeder voor zijn kinderen zou zijn: zij was rijk, en hield nog altijd veel van hem. Toen zij daar in